

Hrozí současné civilizaci zkáza?

Pokud si ještě vzpomínáte, s výročím "milénia", tedy počátkem nového tisíciletí se vynořila řada katastrofických vizí, předpovídající zánik civilizace, případně zkázu celé planety Země. Jak je patrné z toho, že zde dosud existujeme, žádná předpověď se ještě zcela nenaplnila, ale vnímavější jedinci si určitě povšimli jakýchsi pomalých "plíživých", ale zdá se, že trvalých změn. Tyto změny jsou patrné jak z vývoje klimatu, tak z vývoje společnosti. Pravděpodobně to jsou změny periodické, protože ve vesmíru probíhají všechny děje periodicky - je to jeden ze základních kosmických zákonů. Jen periodicita totiž zaručuje trvalou existenci a návrat z extrémů k rovnovážnému stavu.

V podstatě lze konstatovat, že existují dva způsoby, jak předpovídat budoucnost. První je založen na principu synchronicity, čili vertikálního průřezu, kdy z jevů zdánlivě nesouvisajících usuzujeme na vývoj jevů jiných, což jsou m.j. principy šamanských věštek, středověkých žreců, astrologie apod., zde řadíme i metody nevědomého přenosu informací, vhlédů, věštekých snů, vidín a jiných informací, získávaných citlivci z morfogenetického čili informačního pole. Druhý způsob jsou v podstatě vědecké prognostické metody, získávané extrapolací statisticky zjištěných hodnot a znalostí budoucích limitujících podmínek.

Pokud lidská paměť či písemné záznamy sahají, vždy existovaly předpovědi budoucích událostí, které se dokonce někdy se značnou přesností uskutečnily. Výkladem věštek se zabývají stohy knih, oblíbeným autorem je zde zejména Nostradamus. Abychom mohli posoudit naši budoucnost, musíme se nejprve zabývat naší minulostí.

Historie planety Země a Sluneční soustavy - otevřená kapitola dějin.

Podle oficiální vědecké teorie vznikla Sluneční soustava postupnou kondensací rotující spirálovité mlhoviny, přičemž z většiny hmoty v centru vzniklo Slunce a ze zbytku soustava planet. To se stalo prý před 4,6 miliardou let. Stáří vesmíru je odhadováno na 15-20 miliard let. Veškeré poznatky o vesmíru jsou pouze hypotetické a skutečnou pravdu nelze našimi současnými technickými prostředky poznat, můžeme pouze posuzovat, zda pozorované jevy odpovídají vykonstruované teorii.

Naše Sluneční soustava je součástí galaxie, nazývané Mléčná dráha, která je diskovitěho tvaru o průměru asi 100.000 světelných let a obsahuje miliardy planetárních soustav, zpravidla s aspoň jednou oběžnicí s podmínkami vhodnými pro vznik a vývoj života. O počtu vhodných, resp. obydlených planet se vedou učené vědecké spory a lze zde proto dosadit libovolné číslo od 1 (naše Země) po miliardy.

Dosud nebyla zcela vyvrácena teorie o vzniku vesmíru tzv. "velkým třeskem", i když v posledních letech se objevila řada dalších spekulativních teorií. Veškeré informace o vesmíru (mimo návštěvy Měsíce, na který jsme si již sáhli a výzkumu několika meteoritů), zatím získáváme za pomoci elektromagnetického záření, kam patří viditelné spektrum (teleskopy) a další druhy neviditelného záření. (UV, IR, rentgenové aj. frekvence - radioteleskopy.)

Naprostou stejnou situací, jaká je při zkoumání kosmu, je i při zkoumání světa atomů a ještě elementárnějších základních stavebních částic hmoty. I zde jsme odkázáni na výsledky měření a jejich teoretické zdůvodnění. Jsou objevovány stále nové "základní" částice, takže je logické, že se snad o základní částice nejedná, základní bude logicky pouze jedna. Zákony makrosvěta a mikrosvěta zdá se odpovídat principu ze Smaragdové desky Herma Trismegista: "Jak nahoře, tak dole". Největší problém při zkoumání historie Země i vesmíru představuje přesné datování, zejména pokus se jednat o vzdálenou historii, kde jediným nosičem informací jsou horniny a jejich předpokládané stáří. Zvláště oblíbené je datování

podle ledových dob, kdy došlo k poklesu průměrné teploty a vzniku ledovců, z nichž např. Antarktický váže vodu, která by při rozpuštění zapříčinila vzrůst hladiny oceánů o nejméně 100 metrů. To je jediná možnost potopy světa, v případě jakýchkoli místních i 40-denních dešťů se může jednat vždy jen o lokální potopy, kdy voda cirkuluje mezi mořem a pevninou. Dokladů o tom, že výška mořské hladiny, resp. poklesy a vzrůsty pevniny jsou stálým procesem na Zemi je tolik, že tento jev můžeme považovat za prokázaný. Největším problémem vědy je datování historie. Dá se dokonce říci, že za přesné můžeme považovat pouze písemně doložené údaje, což se týká minulosti jen do vzdálenosti několika tisíciletí. Všechny ostatní metody, založené na poločasech rozpadu různých izotopů, ať už je to uhlík C14 nebo jiné radiometrické metody (draselno-argonová aj.) jsou značně nepřesné a jejich výsledky se mohou rozcházet se skutečností tím více, čím je minulost vzdálenější. V časopise Science byly zveřejněny výsledky určení stáří jisté horniny, kde se odhad pohyboval mezi 70 miliony a 3,5 miliardou let! Opravdu skvělá přesnost. Odhad stáří hornin podle nalezených fosilií je zase závislý na datování oněch zkamenělin, takže bludný kruh pokračuje, bez ohledu na to, že princip "zkamenění" živočichů a rostlin se nám nepodařilo logicky vysvětlit. Zkuste si doma zakopat nebo zasypat pískem jakoukoli organickou hmotu a uvidíte, co z ní po nějakém čase zbude - z rostlin humus a ze zvířat jen kostra. V pravěku zde musel působit velmi rychlý "konzervační" proces, který nám dokázal zachovat ty úžasné fosilie. muselo se zřejmě jednat o obrovské kataklyzma, kdy povrch Země byl v několika hodinách nebo dnech doslova obrácen "vzhůru nohama".

Základem změn klimatu jsou vždy změny průměrné teploty na Zemi v období desítek až stovek let. Doba ledová pravděpodobně nenastává "přes noc", i když nelze vyloučit ani katastroficky rychlé ochlazení, např. pokud by se mezi Zemi a Slunce dostal oblak mezihvězdného prachu nebo došlo-li by k náhlému znečištění atmosféry např. při mimořádné sopečné činnosti nebo při nárazu planetky o průměru řádově v km do pevniny. Pro tání ledu je naopak nutný poměrně velký přísun energie. Teorie o kosmickém původu klimatických změn je v souladu s obrovským množstvím meteorických impaktů (kráterů), které jsou rozsety po celé Zemi.

Rovněž o celosvětovém zvýšení hladiny moří je habaděj důkazů, z nichž nejzajímavější je vodní eroze na těle sfingy v Gíze, datující vznik celého komplexu pyramid a sfingy o 10 tisíc let před vědecky propagované datum vlády faraóna Cheopse. Protože památky na tzv. "předpotopní civilizace" takřka neexistují, bývá počátek lidské současné civilizace obvykle kladen do Mezopotámie, Egypta, Číny apod., avšak na základě nejrůznějších pověstí a mýtů lze konstatovat, že se jedná skutečně pouze o poslední vývoj civilizace po předchozím zničení starších civilizací v důsledku globální katastrofy. Mezi nejznámější knihy o utajované historii lidstva patří např. knihy Grahama Hancocka "Otisky božích prstů" a Thompsonova a Cremova "Zakázaná archeologie". Tito autoři zde zveřejnili poznatky o archeologických nálezech, které oficiální věda nepublikovala, protože nezapadají do oficiální teorie. Museli by totiž přiznat, že všechno je jinak a jejich práce byla vlastně jejich celoživotním omylem.

Podle vědeckých teorií probíhal vývoj primátů od opic, přes opočlověka, pračlověka, neandrtálce, barbarské kmeny až po nynější "kulturní" civilizaci asi milion let. Písemné památky máme jen z doby posledních 5000 let, obrazové zprávy (jeskynní malby) z doby před 20.000 - 30.000 lety. Staroindické prameny (védské texty), spisy z tibetských klášterů a mezopotámské tabulky se však zmiňují o mnohem starších civilizacích. Podle těchto pramenů prý na Zemi již před 150.000 roky žila civilizace, pocházející ze souhvězdí Orion. (Co když pyramidy v Gize pocházejí právě z této doby?) V oblasti Tibetu, který byl v té době v mnohem nižší nadmořské výšce žila civilizace Shanů, která vystavěla bájně město Shan-ba Lá (Šambala). Centrem území byla dodnes uctívaná hora Kailás. Shanové prý byli obři s výškou 3 - 5 metrů - mimochodem v mnoha písemných památkách, včetně Bible, se to obry přímo

hemží..... Shanové měli létající stroje schopné i mezihvězdných letů a dožívali se věku mnoha tisíc let. Podle pověsti prý Shanové své sídelní město před hrozící srážkou s Nibiru umístili do jiné dimenze. Další mýtické město, které bylo takto rovněž přemístěno, bylo El Dorado (město Slunce), založené již před 75.000 roky na ostrově v jezeře Titicaca.

Podle tzv. bonnských textů (klášter v Tibetu) v dávných dobách obíhala Země blíže ke Slunci a měla opačný směr rotace. Blízko Země obíhala planeta Maldek, několiknásobně větší než Země, obydlená civilizací z Plejád. Tato planeta byla při kosmické katastrofě zničena a její největší odštěpek obíhá Slunce po eliptické dráze asi za 700 - 800 let a vždy po průměrně 6115 letech se přibližuje těsně k Zemi. Starověké národy o této "trosce" věděly a obvykle je pojmenována jako Nibiru. Je logické, že tato kosmická troska je doprovázena oblakem menších úlomků, mnohdy značné velikosti, které při dopadu na Zem mohou způsobovat obrovské katastrofy. Takových stop dopadů (impaktů) najdeme na Zemi přes stovku a jejich průměr dosahuje i 300 km (Mexiko), což je velikost odpovídající největším valovým kráterům na Měsíci (Clavius, Schickard, Bailly). Je logické, že obě kosmická tělesa byla kdysi zasažena podobnými úlomky, avšak na Zemi byly stopy dopadu rychleji zahlazeny, vlivem vegetace, eroze apod. Na satelitních snímcích jsou však i zemské impakty dobře viditelné. K nám je nejblíže kráter Ries v Německu, když z jeho roztavených a vystříknutých hornin pocházejí naše naleziště vltavínů.

O pravidelných změnách podnebí na Zemi, která nastaly vždy po "kosmickém útoku" se zachovaly důkazy např. ve složení ledovců v Grónsku, případně ve složení bahna na mořském dně. Po dopadu tělesa velikosti řádově v kilometrech na zemský povrch nastanou vždy kataklysmatické změny, lišící se pouze v tom, zda dojde k pádu do oceánu nebo na pevninu. V bonnských textech je dokonce uváděno, že i náš Měsíc (a pravděpodobně i další měsíce planet Sluneční soustavy) je úlomkem planety Maldek. Zajímavé je, že podle pověstí Dogonů byl Měsíc lodí, která přivezla předky Dogonů na Zemi. Nelze ovšem vyloučit, že na této kosmické trosce se skutečně na Zemi dostali obyvatelé zničeného Maldeku, pokud měli k dispozici potřebné technické vybavení.

Kataklysmatické změny ztvárnila již řada režisérů v katastrofických filmech, o nichž se netřeba podrobně zmiňovat. Zobrazení katastrofy, ať už se jednalo o dopady obrovských meteoritů či přílivové vlny výšky mrakodrapů, poměrně realisticky zobrazují možné důsledky takové události. Pochopitelně by došlo i k nárůstu sopečné činnosti, zemětřesení, přívalových dešťů, k náhlému ochlazení vlivem znečištění atmosféry a dalším negativním dopadům, jako je vychýlení zemské osy, změna klimatických pásem či vymření většiny flóry a fauny v důsledku všech uvedených vlivů. V konečném důsledku i vyhynutí téměř celé civilizace, včetně ztráty většiny technologií.

V důsledku globálních změn povrchu planety došlo k vystoupení Himaláje, And a potopení Atlantidy a Lemurie. Pro tuto hypotézu svědčí např. nálezy mořských lastur a rybářského náčiní v andských jeskyních ve výšce kolem 3000 m. Mexický archeolog G. Payone našel dokonce ve výši 5.700 m trosky rybářské chatrče a hromady lastur mořských měkkýšů. Podle jiných pověstí bylo město Tiahuanaco postaveno na mořském břehu a nyní se nachází jeho trosky ve výši 3500 m, v blízkosti jezera Titicaca, které je zbytkem moře. Část města prý dosud leží na dně jezera. (Bolívie.) Dalším důkazem globálních změn jsou paleomagnetické studie hornin, podle kterých byly horniny vystaveny vnějšímu magnetickému poli až stokrát větší intenzity, než má magnetické pole Země. Známý oceánolog J. Y. Cousteau objevil pod současnou hladinou moře existenci řady příbojových teras, svědčících o tom, že hladina moře byla kdysi o 120 - 200 metrů níže. Tak obrovské množství vody se mohlo objevit pouze po roztání obrovského množství ledovců nebo "přitéci" z jiného kosmického tělesa, například z Maldeku při kosmické kolizi. S touto vodou se mohlo objevit i mnoho živočichů, kteří možná přežili až do dneška.....Což by vysvětlovalo celosvětový výskyt bájných živočichů, jako lochneska a spol.

Zjištěné doby poklesu teploty se shodují s kolísáním teploty oceánů dle výzkumu sedimentů i s kolísáním teploty v Grónsku, dle výzkumu ledovců. Jaký globální vliv měla doba ledová si můžeme odvodit např. z toho, že před asi 18.000 roky, kdy ledovec mezi Evropou a Amerikou měl objem asi 50 milionů km³, a pokrýval toto území vrstvou silnou až 4,5 km, v důsledku čehož byla hladina oceánů o 200 metrů níže, než nyní. V té době byla spojena Aljaška s Čukotkou a mohla probíhat migrace obyvatel i zvířete. Důkazů pro tento předpoklad existuje celá řada. Indiáni (původní obyvatelé Ameriky) vykazují totiž celou řadu genetických znaků, stejných jako obyvatelé Asie - forma a odstín vlasů, řídké ochlupení, vystupující lící kosti, krevní skupina nula, pigmentace kůže atd. Této době odpovídá i řada archeologických nálezů prvních lidských sídel na území Severní Ameriky.

Geologie a paleontologie zkoumá minulost Země do minulosti vzdálené stovky milionů let a nejrůznějšími metodami odvozuje i vývoj průměrné teploty. Obvykle se vychází z metody zkoumající poměr izotopů kyslíku v organické části mořského bahna, kdy pokles průměrné teploty odpovídá poklesu izotopu ¹⁶O. Je ovšem nutné zjistit, proč k poklesu průměrné teploty docházelo. Jako nejpravděpodobnější se jeví pokles množství energie, dopadající na Zemi ze Slunce - tzv. solární konstanty, která dnes činí 1,36 kW/m² plochy. Před 50 miliony let byla tato konstanta okolo 2kW, na počátku zalednění však pouze kolem 1 kW. Příčinou snížení energetického toku mohl být např. oblak kosmického prachu, bohužel se v nejspodnějších vrstvách ledovců nenašly žádné prachové vrstvy. Protože docházelo k poměrně pravidelnému střídání dob ledových a meziledových (interglaciálů), byla příčina pravděpodobně přímo ve Slunci. Porovnáme-li datování etap poslední doby ledové (würm) s předpokládaným průletem Nibiru, najdeme poměrně dobrou shodu:

w ⁰ (počátek würmu):	75000 - 80000 let př. n.l. - předpokládaný průlet:	76800
w ¹	70000 - 75000	" 70700
w ²	50000 - 55000	" 52400
w ³	26000 - 28000	" 27900

Z této "podezřelá" shody lze logicky vyvozovat, že průlet kosmické trosky Nibiru, provázené oblakem drobných úlomků (impaktní krátery, zemětřesení, erupce sopek) a meteorického prachu je pravděpodobnou příčinou periodicky se opakujících změn klimatu na Zemi. Po ukončení doby ledové lze očekávat celosvětový nárůst hladiny oceánů řádově až ve stovkách metrů, což při tradičním osídlování přímořských oblastí a říčních údolích lze považovat za celosvětovou potopu, o níž existuje dostatek důkazů v údajných bájích a pověstech na celém světě. Spíše se však jedná o historický dokument, předávaný ústním podáním, neboť takovouto informaci zničí pouze smrt a skleróza. Hledejme tedy důkazy o přírodních globálních katastrofách v těchto pramenech.

Starokeltský epos Silmarillion (J.R.R. Tolkien) uvádí zmínku o době, kdy ještě Země nebyla obydlena lidmi. V té době probíhaly války mezi Bohy (mimozemské entity), vládce Melkor se usadil na planetě Maldek (která byla později zničena). Země se nazývala "Arda" (srovnej něm. "Erde") a byla osvětlována dvěma umělými slunci, tak byly dány podmínky pro vznik flóry a fauny a přebýval na ní národ Valarů. Melkor však tyto slunce svrhl na Zemi a způsobil globální katastrofu. Zbytky Valarů se usadily v Andách, kde vybudovaly svoji říši Valinor. Používali zřejmě umělé zdroje energie (světlo, teplo). Po čase se na Zemi objevil Hvězdný lid - elfové, obývající území dnešní Malé Asie, severní Indie a Tibetu (kde jsou snad o nich dodnes uchovávané památky). Elfové byli obři výšky 3 - 5 metrů - viz všechny pověsti o obrech. Podle pověstí byli elfové sedmi ras, lišících se zejména barvou kůže, protože pocházeli ze 7 planet. Všichni mytologičtí bohové a králové byli vlastně elfové.

Etnograf H. Osborn zaznamenal mýty Kot-Sunů, žijících na rákosových vorech (plovoucí ostrovy) na jezeře Titicaca. Ti o sobě tvrdili, že nejsou lidmi a jejich předkové přišli na Zemi

v dávných dobách, kdy na Zemi bylo šero a nesvítilo Slunce. Tito předkové se podobali "dlouhouchým" domorodcům, známým z Velikonočního ostrova, měli lebky protažené do kuželu a dlouhé paže dosahující ke kolenům. Takovýchto lebek se uchovala celá řada - viz foto tzv. "giant skulls" z muzea v Ice.

Někteří odborníci uvádějí, že se jedná o lebky uměle deformované ovinováním od dětského věku, ale v porovnání s takto prokazatelně deformovanými lebkami např. z Afriky lze zjistit, že na lebkách z Icy chybí stopy deformačních přípravků. O analýze DNA těchto lebek však nikde zmínku nenajdeme.

Komu nestačí americké mýty, doporučuji zamyslet se nad výzkumem H. P. Blavatské, žijící řadu let mezi národem Toddů na jihu Indie v Modrých horách. Toddové v mnohém připomínají staré Řeky, nosí tógy, jsou vegetariáni a nenesí zbraně. Říkají o sobě, že nejsou lidé a jejich předkové přišli pradávno z vesmíru a byli obrové výšky 3 – 5 metrů, dožívající se stovek let. Dlouhý pobyt na Zemi vedl k degeneraci – snížení výšky a zkrácení délky života. Pobyt na zemi uvádějí v délce asi 220 generací, což při průměrné délce života přes 100 let může znamenat, že zde pobývají přes 20.000 let. Vyprávění Toddů pozoruhodně souhlasí s eposem Rámajánam a vůbec všemi eposy o pradávnych válkách bohů.

K nejzajímavějším mýtům patří nepochybně mýty Dogonů, které sebrali francouzští etnografové prof. Marcel Griaule a prof. Germaine Dieterlenová a zveřejnili je jako vědecké studie ve věstníku Ústavu etnologie a muzea člověka v Paříži. Dogoni si své mýty předávají ústně, avšak pouze „zasvěceným“. Přísně kanonizované texty lze považovat za historické informace, podobně jako sdělení indických véd. Podle Dogonů došlo k výměně sluncí mezi soustavou Síría a Sluneční soustavou, když původní Slunce se stalo nejprve „rudým obrem“ a posléze „bílým trpaslíkem“ a bylo přesunuto do soustavy Síría, kde dnes existuje jako Síríus „B“. Původní hvězda ze soustavy Síría v optimálním stádiu vývoje byla přesunuta jako nynější Slunce. Po přesunu sluncí byli na Zemi vysazeni lidé z obrovských kovových lodí. Tyto přesuny organizoval bůh „Nommo“, který byl snad obojživelník....

Uvážíme-li, že stabilita jakékoli sluneční soustavy závisí na vyváženosti hmoty oběžnic, rychlosti oběhu, hmotě ústřední hvězdy (slunce), vzdálenosti od hvězdy atd., mohla operace výměny sluncí způsobit úplné přeskupení celé soustavy, včetně zániku planety Maldek. Takovouto operaci může teoreticky provést jen civilizace ovládající energie řádu Slunce, což je úroveň naší civilizace tak vzdálené, že případné genetické možnosti takové civilizace (pěstování a vývoj druhů) lze považovat za samozřejmé. Tato výměna sluncí mohla proběhnout před asi 80 – 100 tisíci roky, tedy v době geologicky blízké, ale dokumentačně nesmírně vzdálené.

Pozoruhodné megalitické stavby, rozseté po celé Zemi, jejichž stáří je značně diskutabilní svědčí m.j. o tom, že zde skutečně kdysi mohla žít civilizace obrů, o čemž svědčí mnohé záhadné stopy :

V Severní Americe byly objeveny lidské šlápoty dlouhé 55 a široké 20 cm.

V Austrálii byly objeveny šlápoty dlouhé 60 a široké 18 cm.

V Tunisu byly objeveny kostry obrů, delší než 3 m.

Na Maltě existuje chrám "Il gigantija", zbudovaný dle místní tradice obry.

V podzemním labyrintu u Sakkáry jsou obří rakve, dlouhé skoro 4 m, které obsahovaly rozdrčené kosti neznámého původu v rozložené organické hmotě. (Analýza DNA nebyla provedena?)

Byli-li obři nepovedeným genetickým produktem, rozhodl se zřejmě tvůrce je vyhladit za pomoci globální katastrofy - potopy světa.

Proces potopy popisuje např Tomotej Selskij takto:

Nepřetržitě ohřívání jádra Země přivedlo zemskou kůru do napjatého stavu, blízkého kritickému. Dokonce i nevýznamná vnější událost, jakou mohl být pád velkého meteoritu nebo obyčejný deformující tlak, způsobený driftem kontinentů, by nevyhnutelně přivedla roztržení zemské kůry. Této trhlině, rozšiřující se rychlostí zvuku, by stačily 2 hodiny, aby obepnula celou planetu. Pod vlivem tlaku ve vytvořivším se lomu by se řinuly chrlené horniny spolu s přehřátou podzemní vodou (dokonce i v současnosti 90 procent produktů vulkanické činnosti představuje voda). Podle výpočtů celková energie tohoto soptění by 10 000- krát převýšila energii výbuchu sopky Krakatoa. Výška proudu hornin by dosahovala kolem 20 km a popel, který se vznesl do vrchních vrstev atmosféry, by způsobil aktivní kondenzaci vodní páry, která by se snesla na zem v podobě hustého deště. Zvláště podzemní vody pak představovaly lví podíl na vodstvu potopy. Celkové množství vody vyvržené z útrob Země by se rovnalo přibližně polovině vodních zásob současných moří a oceánů. Ztráta přirozeného obalu Země by způsobila prakticky okamžité ochlazení v polárních oblastech planety a vytvořilo by se mocné zalednění. V ledu okolo pólů se totiž našlo mnoho zamrzlé tropické flóry a fauny. Paleontologové neustále nacházejí ve věčném ledu dobře zachovalé živočichy a rostliny starých dob: mamuty, šavlozubé tygry, palmy a slívy se zelenými listy a zralými plody a pod. Podle některých svědectví Aleutové dokonce krmili své psy zmrzlým mamutím masem. Senzační byly nálezy mamutů se zachovalou natrávenou stravou v žaludku a dokonce s nedojedenou v ústech. Věčný led není ničím jiným, než zásobou v mžiku zamrzlé vodně-bahenní masy, mající hloubku od několika do mnoha desítek metrů, která je všude doslova nasycena překrásně zachovanými „začerstva zmraženými“ zbytky rostlinstva a živočišstva. V podstatě jsou to tytéž vrstvy, jako geologické usazeniny, ne však ztuhlé, ale zmrzlé... Pod vulkanickým popelem a usazeninami se utvářela tzv. „pohřebiště dinosaurů“ - místa, kde jsou v současnosti odkrývána gigantická nakupení zkamenělých ostatků nejrůznějších živočichů. Chaotičnost nakupení a neuspořádanost odhalených ostatků jasně svědčí o nenadálé a násilné smrti pohřbených tvorů. Po vodě byly unášeny gigantické „ostrovy“ plovoucích stromů a rostlin, které byly později základem současných ložisek kamenného uhlí. V době převládání materialistických názorů byla přijata myšlenka, že bahnitě horniny se vytvořily na dně světového oceánu v průběhu miliónů let. Avšak současná věda nedala odpověď na otázku: Proč bahnitě horniny téměř rovnoměrně pokrývají celý povrch Země, jestliže celá planeta nikdy nebyla plně pokryta vodou? Jak vznikly zkameněliny, jestliže k pokrytí pozůstatků, pomalu padajících do bahna, minerálními solemi je třeba tisíciletí, ale k jejich zetlení a zničení bakteriemi a nekrofágy postačí jeden měsíc? Proč většina zkamenělin a otisků svědčí o okamžité smrti a pohřbení organismů? Nejsou vzácné nálezy zkamenělých ryb, pojídajících zrovna drobnější rybky, nebo živočichů, pohřbených vrstvou bahna při porodu. Jak objasnit existenci zkamenělých stromů, zasahujících současně do několika různých vrstev usazenin? Proč bahnitě karbonové horniny mají bílou barvu a prakticky neobsahují příměsi - zdaleka ne v tom množství, v jakém by se musely nahromadit, kdyby se skutečně usazovaly během miliónů let? Postupem času se podobné otázky pouze hromadí a čím dál více odborníků se vrací k dříve obecně přijímané teorii, že příčinou bahnitých naplavenin země, uhelných slojí a vykopaných zkamenělin, byla potopa.

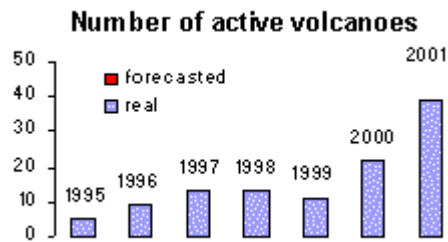
(převzato z časopisu *Pravoslavná Rus* 16-17/1996, zdroj: <http://www.pravoslav.gts.cz/>)

Nezbývá než konstatovat, že v uvedeném článku je dobře vysvětlen vznik současných zdrojů energie – uhlí a ropy, včetně podivuhodného vyhynutí mamutů....

Ve srovnání s tímto článkem je ovšem zarážející názor australských vědců, zveřejněný nedávno:

Globální varování australských vědců: JADERNÝ REAKTOR uvnitř Země může vybuchnout!

Skutečně nebezpečí podle posledních objevů australských vědců pro celou naši civilizaci nehrozí kvůli pomalým změnám klimatu, ale z přehřátí zemského jádra:

V roce 2000 Tom Chalko, inspirován [Desmarquetovou zprávou](#) z knihy Thiaouba *Prophecy e-book* objevil, že pevné jádro naší planety je nukleární reaktor a že naší kolektivní ignorace může způsobit, že se přehřeje a exploduje. Objev, přezkušovaný mnoha experty v různých vědeckých disciplínách, byl publikován v červnu roku 2001 novým vědeckým časopisem [NUJournal.net](#). Tání ledu na pólech není způsobeno

tím, že vzduch je teplejší než 0 stupňů Celsia, ale tím, že je zahříván z útrob. Sopky jsou stále aktivnější a častěji dochází k erupcím nikoliv proto, že vnitřek Země "krystalizuje", jak se nyní všeobecně předpokládá, nýbrž protože planetární jádro je nukleární štěpný reaktor, který potřebuje **CHLAZENÍ**.

Zdá se, že současná vědecké doktrína o "krystalizaci vnitřního jádra Země" je pro lidstvo mnohem nebezpečnější, než všechny zbraně masového ničení dohromady, protože nás to odvádí od uvažování, předvídání a zabránění skutečné globální katastrofě.

V každém jaderném reaktoru musí být nebezpečí přehřátí rozpoznáno velice brzy. Když se zintenzivňují vnější symptomy, většinou již je příliš pozdě k předejití katastrofě. Máme dostatek představitivosti, inteligence a celistvosti, abychom rozpoznali nebezpečí dříve, než bude nezvratné?

Názor Thomase Chalka není ojedinělý, podporuje ho i teorie kalifornského geologa J. Marvina Herndona ze San Diega, kdy nukleární reaktory fungující v planetárních jádrech by mohly být řešením některých záhad, se kterými se věda potýká celé roky. Jedním z takových tajemství je opředena i největší z planet sluneční soustavy. Již v roce 1960 astronomové zjistili, že Jupiter vyzařuje téměř dvakrát tolik energie, než kolik dostává od Slunce. Jaderný reaktor skrytý kdesi hluboko pod povrchem obří planety by mohl tuto nesrovnalost vysvětlit. Ještě více ale badatele zajímá sama Země. Její magnetické pole je totiž dalším oříškem pro současnou vědu. Prozatímní teorie tvrdí, že ve vnější vrstvě zemského jádra je stlačeno až třicet procent veškeré hmoty modré planety. Převládajícím prvkem je zde železo v tekuté formě.

Myšlenka o existenci jaderného reaktoru uvnitř naší planety napadla J. Marvina Herndona při studiu různých typů meteoritů. Některé z nich totiž mají chemické složení podobné nitru zeměkoule a právě ony zároveň obsahují mnohem více uranu než běžné druhy kamenných poslů z hvězd. Podle Herndonova názoru pevné částice uranu postupně pronikaly za vysokých teplot ze zemského tekutého jádra do samého středu planety. Když se pak nashromáždilo dostatečné množství tohoto radioaktivního prvku spustila se nukleární reakce. K tomu došlo, jak se zdá, krátce po vzniku Země.

Při rozboru nedávno získaných vzorků lávy z hluboko uložených vulkánů na Havaji a Islandu bylo zjištěno nepatrně množství takzvaného izotopu hélia-3. Vědci o jeho existenci věděli už dříve, ale domnívali se, že je pozůstatkem z doby formování Země před čtyřmi a půl

miliardami let. Žádný známý fyzikální proces kromě atomového štěpení nedokáže hélium-3 vyprodukovat. Tato informace podstatně podpořila pravděpodobnost teorie o nukleárních reakcích v zemském jádru. Podle teorie vědců ze San Diega se zde vytvořila koule uranu o průměru zhruba osmi kilometrů, obsahující 65 procent veškerých zásob tohoto prvku na Zemi. Obrovitý radioaktivní balvan už 4,5 miliardy let funguje jako jaderný reaktor o neuvěřitelném výkonu čtyř milionů megawattů. Velice zajímavým výsledkem počítačových simulací je zjištění, že toto unikátní přírodní zařízení vytváří více nukleárního paliva, než kolik samo spotřebuje. Právě proto dokázalo být v provozu tak dlouho.

Zamyslíte-li se nad uvedenými skutečnostmi, není zcela od věci si přiznat, že stále se množící katastrofické vize řady "profesionálních" věstců i prostých lidí mohou mít reálný podklad, nazývaný zpravidla "zlá předtucha". Snad bude nutné věnovat se více přírodním jevům, zejména klimatickým změnám a chování (migraci) zvířat, aby možný katastrofický proces se dal přesněji předpovědět. Ze soudobé praxe je známo, že katastrofu u nás tušíme, resp. ji konstatujeme až v době, kdy už nastala - viz předpověď maximálně "dvacetileté" vody na Prahu! Ovšem existují lidé, kteří "vědí své" - viz Helena Růžičková a spol.

Přírodní katastrofy v prorockých vizích

Existuje databanka s více jak 5000 proroctvími z 250 různých zdrojů. Shrňme-li "globálně" všechna proroctví, čeká lidstvo v budoucnosti nový "zlatý věk", ale nejprve se musí vyrovnat s přechodným obdobím hluboké krize, která nastává právě nyní. Podstatou bude hospodářská krize z nadvýroby, která zachvátí kapitalistické země a vyústí pravděpodobně v návrat komunismu. Ovšem neděste se! Bude to společnost využívající plně své materiální bohatství ve prospěch všech, nikoli ku prospěchu vládnoucí třídy. Peníze ztratí svůj smysl a rozhodující bude společenský produkt v míře potřebné pro všechny.

Další krizí má být válka, pravděpodobně na středním východě (Irák), možná je však i v Evropě, trvající jen několik měsíců. Válka by rozhodně neměla být celosvětová. Její ukončení urychlí globální přírodní katastrofa, způsobená kosmickými vlivy. Nastane posun pólů a klimatických pásem, který však bude Evropě ku prospěchu - budeme tu mít subtropické podnebí. Často zmiňované nebezpečí z východu - napadení Rusy a Číňany lze dnes chápat spíše jako napadení ruskými mafiemi a dovoz levného zboží z východu (Vietnamské, Korejské a Thajské aktivity).

Této předpovědi odpovídá i současná situace, kdy se USA snaží okupovat Irák, ve snaze ovládnout perspektivní zdroje ropy. (Odstranění diktátora Husajna je jen záminka.) Tato situace při nesouhlasu Ruska a dalších světových velmocí by skutečně mohla být příčinou třetí světové války, kde za teroristu budou považovány USA. O této válce se zmiňuje celá řada autorů, každý však líčí průběh a její dobu jinak a uvádějí jen mizivý počet konkrétních detailů. Různé prameny se shodují na tom, že válka bude zakončena kosmickými vlivy - průletem komety, která zamoří Zemi jedovatým prachem. Protože takové neočekávané přiblížení komety je vyloučeno, lze většinu těchto předpovědí považovat za spekulace. Řada autorů však stejně pravděpodobně opisuje jeden od druhého. Většina předpovězených dat těchto katastrof již proběhla, takže se asi předpovězený konec světa v důsledku třetí světové války a komety konat nebude.

Rovněž jsou již delší dobu sledovány změny v magnetickém poli Země. Země už přepólování svého magnetického pole zažila mnohokrát. V posledních dvaceti milionech let docházelo ke změně pólů geomagnetického pole přibližně jednou za dvě stě tisíc let. Teď však uplynulo téměř 800 tisíc let - a nic!

Nové přepólování podle pravděpodobných výpočtů mělo přijít dávno. Nynější tempo slábnutí intenzity geomagnetického pole někteří vědci považují za jeho jistou předzvěst. Dokonce

určili, kdy nastane - během příštích 1500 let. Inverze magnetického pole jsou totiž jevem velmi nepravidelným. Změny magnetického pole nepozorují jen satelity a vědci v laboratořích. Poznávají je na vlastní kůži i lidé - hlavně jejich technika, pro dnešní civilizaci neodmyslitelná součást života. Právě nad jižním Atlantikem, kde je magnetické pole nejslabší, elektrická zařízení a mikročipy na družicích trpí už dnes daleko častěji poruchami a výpadky elektronických systémů než v ostatních oblastech světa.

Shrnutí:

1) Je nepochybné, že během celé své existence byla Země ovlivněna celou řadou globálních katastrof, z nichž některé nastávají periodicky. Je pravděpodobné, že na možnost takovýchto katastrof se nás snažili upozornit předchozí civilizace, žijící na Zemi. Existuje celá řada nevysvětlitelných archeologických nálezů, které lze objasnit připuštěním existence vyspělé civilizace na Zemi již před 10.000 až 100.000 roky. Klimatické podmínky by však umožnili život lidí i před miliony let. Většina ústně tradovaných informací o předchozích civilizacích a zejména o vlivu mimozemšťanů (bohů) na vznik a vývoj pozemské civilizace je bohužel zařazována do oblasti mýtů, místo do "historických skutečností".

2) Globální katastrofu způsobenou kosmickými vlivy lze jen obtížně přesně předpovědět, zpravidla se jedná o vliv opakující se po tisících let. Periodické změny v činnosti Slunce (aktivita) ani dopady velkých meteoritů v historicky dokumentované době nezpůsobily žádnou globální katastrofu. Proto je pravděpodobnost takové události v době života jedné generace pokládána za nepatrnou a budoucí vliv nás obvykle nezajímá.

3) Z učebnic dějin je zřejmé, že všechny známé vyspělé pozemské civilizace náhle a často nevysvětlitelně zanikly. Chybí kontinuita vývoje delší jak zhruba 5000 let, často trvala vrcholná doba vývoje jen stovky let. Ani současná civilizace se zřejmě tomuto pravidlu nevyhne. Zbývá jen určit horizont konce a pravděpodobnou příčinu zániku, což může být např.:

Světová válka s použitím zbraní hromadného ničení - může nastat kdykoli, pravděpodobně do 50 let, pak budou vyčerpány přírodní zdroje energie a lidstvo bude mít jiné starosti.

Kosmické a globální vlivy - blízký výbuch supernovy, srážka s asteroidem, kometou aj. tělesem velikosti řádově v km. Změny ve svítivosti Slunce, změny v atmosféře, změny magnetického pole Země. Některé události lze předpovídat ze sledování kosmických těles a výpočtu jejich drah. Pravděpodobnost takové události je řádově do tisíců let.

Zničení životního prostředí, nedostatek potravin, energií, pitné vody apod. Lokální války o přírodní zdroje, boj o přežití. Pravděpodobně do 100 let. Situaci urychlí přelidnění a nedodržování globálních dohod o emisích, spotřebě energií apod.

Krise spotřební společnosti - nadvýroba, nezaměstnanost, zahlcení odpadky. Vznik sociálních bouří, likvidace národních vlád, chaos. Terorismus islámských zemí na obranu svých přírodních zdrojů a ideologie. Globální epidemie nových chorob. Pokus o ovládnutí světové ekonomiky a obchodu skupinou nadnárodních monopolů (globalizace), růst sociálních rozdílů v rámci státu a mezi státy. Pravděpodobný horizont událostí - do 20 let, pokud nedojde ke změně současného stavu.

Závěr:

Nejpravděpodobnější a nejbližší možný konec civilizace je možný v důsledku současného stavu - ovládnutí světa skupinou vlivných politických a hospodářských skupin, za účelem zisku pro vyvolené. Je zřejmé, že většina mocností si je vědoma situace ve zdrojích energií a potravin a využívá ji pro ovládnutí zbytku světa. Zřejmě jsou připraveny v záloze alternativní zdroje energií, proto je nepochybná snaha o potlačení jakýchkoli zmínek o možném řešení současného stavu za pomoci těchto zdrojů. Tzv. "globalizace" je možná a žádoucí za úplně jiných podmínek - pouze jako celosvětové přerozdělování disponibilních zdrojů potravin a energie ZDARMA!!! Ten, kdo pomoc potřebuje obvykle nemá čím platit! Hlavní příčinou krize hospodářství v rozvinutých zemích je nadvýroba a nedostatek vhodných (t.j. platících) odbytišť. Snaha o růst HDP v těchto zemích (kam lze počítat již i Česko) je pouze krokem k rychlejší hospodářské krizi.

Je zřejmé, že kapitalismus, jako systém ovládaný kapitálem se již historicky přežil a musí být nahrazen systémem jiným, plánovitě zabezpečujícím zdroje a jejich distribuci. Bude nutné opustit peněžní systém, jako univerzální směnnou hodnotu a nahradit ho hodnotou, která je nutná pro přežití - potraviny, pitná voda, čistý vzduch, alternativní energie. Politické rozhodující orgány (OSN, EU) musí být nahrazeny "Hospodářskou radou Země" (navrhuji tento název), zabezpečující srovnatelné životní podmínky pro celé lidstvo. Můžete mne třeba ukamenovat, ale budoucnost lidstva může zabezpečit pouze systém, založený na původních komunistických ideálech. Po všech zkušenostech s "-ismy" bych ho ovšem raději nazval "homonismus", neboť středem všech snah musí být člověk - Homo sapiens, jako ohrožený druh živočicha.

Z historických pramenů lze odvodit, že nová civilizace obvykle stavěla na znalostech a technice předchozí zaniklé civilizace. Bájní bohové nemuseli nutně pocházet z kosmu, klidně se mohlo jednat o přeživší skupiny ze zničené pozemské civilizace, využívající poslední zbytky techniky, kterou později náležitě uschovali před "barbarským" lidstvem. Možná právě pod pyramidou a antarktický led.

Proměna společnosti na typ vhodný pro trvale udržitelný život je možná v podstatě jen dvěma způsoby:

Celosvětovou dohodou, založenou na vzájemné nezištné pomoci, lásce a toleranci, kdy hospodaření bude řízeno plánovitě, ekologicky a s dlouhodobými výhledy.

Násilná proměna vyvolaná globální katastrofou nebo zásahem mimozemské civilizace.

Pokud si nezvolíme první alternativu, je pravděpodobná ta druhá možnost. Zdá se, že i zde bude platit okřídlené rčení "Nic nového pod Sluncem".

© Jan Pavlík, prosinec 2003